

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce:	V. L., nar. X, bytem X, <i>zastoupen JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 2/2, 301 00 Plzeň,</i>
proti žalovanému:	Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,
za účasti osoby zúčastněné na řízení:	obec Štěnovice, se sídlem Čižická 133, 332 09 Štěnovice,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2022, č. j. PK-RR/1879/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Předmět řízení

- 1. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2022, č. j. PK-RR/1879/22 (dále též Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jen: „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil územní rozhodnutí obecního úřadu Štěnovice (dále též jen: „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 1. 2021, č. j. OŠ/299/20/17, sp. zn. stav. 20/1377 (dále též jen: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Územním rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 89 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též jen: „stavební zákon“) o dělení pozemku p. č. X (ostatní plocha) v k. ú. X (dále též jen: „pozemek p. č. X“), na němž v žalobcův prospěch vázne věcné břemeno, a pro toto dělení pozemku stanovil podmínku.

2. Žalovaný takto o tomto žalobcově odvolání rozhodl již podruhé, neboť jeho předchozí rozhodnutí ze dne 19. 4. 2021, č. j. PK-RR/1500/21, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2022, č. j. 77 A 79/2021-40 (dále též jen: „kasační rozsudek“). Důvodem pro vydání kasačního rozsudku byla absence podkladů, z nichž by vyplýval rozsah věcného břemena váznoucího na pozemku X a jež by podporovaly právní úvahu žalovaného, že dělením pozemku p. č. X nedojde k omezení rozsahu tohoto věcného břemena.
3. Žalobce má za to, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, když aprobovaly deklarovaný nezákonný záměr obce Štěnovice zmenšit rozsah věcného břemene. Žalovaný pochybil, když potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je založeno na nesprávném právním posouzení věci. Obec Štěnovice navíc prostřednictvím návrhu na rozdělení pozemku obchází zákon. Konečně je dle žalobce napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelné, protože nebylo náležitě odůvodněno. Proto žalobce navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Obsah žaloby

4. Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím i rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl zkrácen na svých subjektivních právech, především ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť správní orgány posoudily věc v rozporu se zákonem. Navíc byl zkrácen na právu na spravedlivý proces tím, že správní orgány postupovaly při posuzování návrhu na vydání územního rozhodnutí v rozporu se zákonem.
5. Dle žalobce je hlavním záměrem obce Štěnovice nezákonné zmenšení věcného břemene. V závazném stanovisku orgánu územního plánování je konstatováno, že záměrem navrhovatele dělení pozemku p. č. X je oddělení jeho části nově označené jako p. č. XA v k. ú. X (dále též jen: „pozemek p. č. XA“) o výměře 61 m² pro účely zamýšleného zmenšení věcného břemene, kterým je v současnosti pozemek p. č. X zatížen v celém rozsahu – nově by měla být věcným břemenem zatížena jen oddělená část, tedy pozemek p. č. XA. Předmětné věcné břemeno je věcným právem žalobce, které je zapsáno v katastru nemovitostí. Možnosti, jak dosáhnout změny v rozsahu věcného břemene stanoví zákon, přičemž oddělení části pozemku mezi ně nepatří. Dle žalobce je z deklarovaného záměru evidentní, že obec Štěnovice se snaží tímto způsobem obejít zákon. Takový postup nemůže úřad, eventuálně ani soud aprobovat.
6. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým schvaluje nezákonný záměr. Takové rozhodnutí je nejen nesprávné, ale i nezákonné. K omezení nebo zrušení žalobcova práva věcného břemene k předmětnému pozemku může dojít pouze rozhodnutím soudu nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dohodou účastníků. Obec Štěnovice se již dříve snažila nezákonně věcné břemeno žalobce zrušit, když zastupitelstvo obce dne 13. 2. 2019 schválilo zrušení věcného břemene – služebnosti na pozemku p. č. X. Žalobce má za to, že toto rozhodnutí potvrzuje záměr obce Štěnovice, tj. zrušení, resp. zmenšení věcného břemene. Přestože dělením pozemku zůstane věcné břemeno na původním i odděleném pozemku, záměrem obce Štěnovice dle vyjádření jejího starosty je oddělený pozemek následně oplotit, a tím fakticky omezit věcné břemeno na pozemku p. č. X, žalobci by pak byl znemožněn přístup po tomto pozemku k jeho vlastním nemovitostem. Jinak by oddělení pozemku a s tím související náklady pozbývaly opodstatnění a zřejmě by nebyly v souladu s péčí řádného hospodáře, pokud by došlo jen k oddělení pozemku bez dalšího. Ale právě deklarovaný záměr, tedy zmenšení věcného břemene, svědčí o účelu takového postupu a prokazuje jeho nezákonnost. Žalobce přitom navrhoval řešení, na které by obec nemusela vynakládat žádné prostředky, naopak by je získala, což by bylo evidentně v souladu s péčí řádného hospodáře, ale na toto řešení obec nepřistoupila; naopak se snaží prosadit vlastní řešení s vlastními náklady, tedy v rozporu s péčí řádného hospodáře, zejména však v rozporu se zákonem. Žalovaný se přesto s posouzením správního orgánu I. stupně ztotožnil a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

7. Byť po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného kasačním rozsudkem žalovaný doplnil správní spis o požadované dokumenty, opětovně odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je založeno na nesprávném právním posouzení, čímž se žalovaný dopustil stejného porušení práv žalobce, přičemž své rozhodnutí náležitě neodůvodnil, což jej činí nepřezkoumatelným.
8. Žalovaný odmítá argumenty žalobce jako účelové, aniž by se však s nimi jakkoli vypořádal. Závěry žalovaného místy trpí i logickými rozpory. Přestože obec Štěnovice jiné pozemky v areálu prodala, žalobci prodej pozemku odmítla. Žalobce podotýká zjevnou nerovnost a rozdílnost přístupů, když některým občanům obce může být prodán pozemek ve stejné lokalitě a jiným nikoliv. Žalobce má za to, že prodejem předmětného pozemku by obec získala finanční prostředky a zároveň by vyřešila nastalý problém s věcným břemenem, který je jediným deklarovaným důvodem pro předmětné řízení. Prodejem předmětného pozemku by navíc obec Štěnovice zamezila zbytečnému vynakládání nejen finančních prostředků, ale i času a práce dotčených subjektů, když takové počínání je zcela evidentně v rozporu s péčí řádného hospodáře. Pokračováním sporu bude docházet k dalšímu navyšování zbytečných výdajů, kterých se žalobce hodlá domáhat.
9. Správní orgán v řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona. Dále posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne, jestliže stavební záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Podle § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, se pozemek vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci.
10. Podle § 12 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, jichž se dělení nebo scelení týká, a určení nových hranic pozemků s vyznačením přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace ke každému pozemku. Dle § 12 odst. 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb., grafická příloha rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků, ověřená stavebním úřadem, obsahuje situační výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy s vyznačením nových hranic pozemků a přístupu z veřejně přístupné pozemní komunikace na každý nově vytvořený pozemek.

11. S ohledem na výše uvedený výčet ustanovení má žalobce za to, že posouzení situace, její hodnocení a následné rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, nerespektuje zjištěný stav a porušuje jeho práva.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce uplatňuje téměř totožné námitky, které již použil v odvolacím řízení, takže se s nimi žalovaný již řádně vypořádal. V žalobě není uvedeno, v čem byla argumentace žalovaného chybná nebo nesprávná, žalobce uvedl pouze žalobní námitky, ale s vypořádáním žalovaného v napadeném rozhodnutí nikterak nepolemizuje. Ze žaloby je naopak zřejmé, že žalobce se závěry žalovaného souhlasí. Žalovaný se domnívá, že předmět žaloby se minul s předmětem řízení – uplatněné námitky se týkají občanskoprávního sporu, o němž nebylo v řízení o dělení pozemku rozhodováno.
13. V napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že předmětem správního řízení není otázka zániku věcného břemene. Rozdělením pozemku nedojde k zániku věcného břemene, ani se toto věcné břemeno nevymaže, naopak bude v katastru nemovitostí uvedeno u stávajícího a nově vznikajícího pozemku. Žalovaný poučil žalobce, že k zániku věcného břemene může dojít toliko dohodou stran nebo že se v případě neshody strany mohou obrátit na soud, do té doby však stav věcného břemene zůstane nezměněn. Toto žalobce nezpochybňuje, neboť sám uvádí, že ke zrušení věcného břemene může dojít pouze rozhodnutím soudu nebo dohodou obou stran.
14. Z výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se rozhodovalo pouze o dělení pozemku p. č. X, zánik nebo zúžení věcného břemene není v rozhodnutích nikde deklarován, popisován nebo zmíněn, naopak je zcela jednoznačně v odůvodnění vyvrácen tím, že k tomuto nejsou správní orgány příslušné.
15. Rozhodnutí o dělení pozemků je rozhodnutím, kterým se určí nové hranice pozemků, takovým územním rozhodnutím se neumísťuje stavební záměr, nemění se účel užívání pozemků ani nedochází k zániku stávajících věcných práv vázoucích na pozemku. Skutečnost, že žadatel v žádosti uvede důvod požadavku na dělení pozemku, neznamená, že by byl tento účel automaticky s dělením pozemku povolen. Řízení o dělení pozemků má svůj zcela omezený předmět, kterým je právě a jen dělení pozemků. Pokud má vlastník pozemků s nově rozdělenými pozemky nějaký záměr, musí být tento záměr posléze realizován samostatným postupem v souladu s tím, co je k danému záměru potřeba. K zániku věcného břemene je nutná dohoda nebo rozhodnutí soudu. Dělením pozemku nedošlo k umístění plotu, k zániku, ani k zúžení věcného břemene, což je z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů na první pohled patrné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Replika žalobce

16. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření opakuje argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí. V dané věci si souhlas obsažený v závazném stanovisku udělil sám žadatel, obec Štěnovice. Stavební úřad před vydáním souhlasu musí zkoumat podmínky pro udělení tohoto souhlasu. V případě, kdy je deklarován důvod, který je v rozporu se zákonem, není dle žalobce možné tento souhlas udělit. V projednávané věci nejde o posouzení otázky věcného břemene, ale o splnění podmínek pro udělení souhlasu, které splněny nebyly a souhlas tak neměl být v závazném stanovisku udělen.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

17. V procesním postavení osoby zúčastněné na řízení se řízení zúčastnila obec Štěnovice. Ta ve svém vyjádření k věci uvedla, že se plně ztotožňuje s napadeným rozhodnutím a s vyjádřením žalovaného k podané žalobě. Podotkla, že respektuje právní řád a je jí známo, že oddělením pozemku nedojde ke zrušení věcného břemene žalobce na odděleném pozemku. Argumenty obsažené v žalobě jsou ryze civilní povahy, použitelné v případném řízení o omezení rozsahu věcného břemene. Argument žalobce týkající se oplocení pozemku je rovněž nepřiléhavý. Osoba zúčastněná na řízení může pozemek oplocit bez ohledu na jeho rozdělení, oplocení nemusí být vedeno jen při kraji pozemku.

Shrnutí průběhu správního řízení

18. Pro přehlednost věci soud uvádí rekapitulaci průběhu správního řízení, jak se podává ze správního spisu. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o vydání rozhodnutí o dělení pozemků na základě žádosti obce Štěnovice podané dne 24. 7. 2020. Navrženým pozemkem, kterého se dělení týkalo, byl pozemek p. č. X. Jako důvod pro dělení pozemku bylo uvedeno zmenšení věcného břemene zatěžující zmíněný pozemek. K žádosti bylo přiloženo sdělení Městského úřadu Přeštice ze dne 26. 2. 2018, který jako orgán územního plánování sdělil, že záměr dělení pozemku p. č. X je v souladu s územním plánem a cíli a úkoly územního plánování. Závazné stanovisko se v takovém případě nevydává, proto vydal orgán územního plánování jen dané sdělení.
19. Na oznámení o zahájení územního řízení ze dne 27. 7. 2020 odpověděl žalobce námitkami ze dne 21. 8. 2020. V nich sdělil, že záměr považuje za hrubý zásah do svého práva věcného břemene, které má k celému pozemku p. č. X z důvodu přístupu ke svým nemovitostem. Žalobce vyjádřil svůj zájem o odkoupení části předmětného pozemku tak, aby měl trvale zajištěn přístup ke svým nemovitostem s tím, že by současně změnil stávající zděné oplocení pozemku, aby měl trvale zajištěn přístup ke svým nemovitostem. Poté by s obcí Štěnovice byla možná dohoda o rozsahu věcného břemene. Obec Štěnovice však odmítla žalobci prodat část pozemku, přestože jiným subjektům pozemky v areálu prodává. Obec Štěnovice se naopak snaží věcné břemeno žalobce omezit jiným nezákonným způsobem. Svědčí o tom i rozhodnutí zastupitelstva ze dne 13. 2. 2019, které schválilo zrušení věcného břemene – služebnosti na pozemek p. č. X, jež bylo zřízeno ve prospěch žalobce.
20. Správní orgán I. stupně vydal dne 31. 8. 2020 územní rozhodnutí č. j. výst. OŠ/299/20/4, kterým podle § 82 a § 92 stavebního zákona a § 12 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu rozhodl o dělení pozemku p. č. X. V části vypořádání s návrhy a námitkami účastníků uvedl, že prováděl zjišťování ve věci, zejména pak v rozsahu věcného břemene a jeho omezení v případě oddělení části pozemku. Na základě informace, kterou správní orgán I. stupně obdržel od katastru nemovitostí, zjistil, že uvedeným dělením pozemků nedochází k zásahu do práva k věcnému břemeni, neboť věcné břemeno bude i nadále existovat k současnému pozemku i na oddělovanou část pozemku. Správní orgán I. stupně podotkl, že nezkoumá důvody žádosti. Vlastní omezení věcného břemene musí obec Štěnovice řešit dohodou s žalobcem nebo podáním žaloby v občanskoprávním sporu.

21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 16. 9. 2020 blanketní odvolání, jež následně doplnil dne 23. 9. 2020. Uvedl v něm, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesprávné a nezákonné. Argumentace žalobce korespondovala s argumentací uvedenou v jeho námitkách. Znovu sdělil, že obci Štěnovice nabízel řešení, na které by obec Štěnovice nemusela vynakládat žádné finanční prostředky, naopak by je získala. Takový postup by byl v souladu s péčí řádného hospodáře. Obec Štěnovice na toto řešení ale nepřistoupila a snaží se prosadit vlastní řešení zahrnující náklady, které není v souladu s péčí řádného hospodáře a je nezákonné.
22. Obec Štěnovice ve svém vyjádření k odvolání ze dne 7. 10. 2020 uvedla, že věcné břemeno k pozemku p. č. X vzniklo žalobci smlouvou ze dne 20. 12. 2012, přičemž toto věcné břemeno je zřízeno k celému pozemku. Pro příjezd na pozemek žalobce p. č. D v k. ú. X (dále též jen: „pozemek p. č. XB“) a jeho další pozemky je ve skutečnosti využívána jen nepatrná část pozemku p. č. X, který má celkovou výměru 5 589 m². Kromě toho se obec Štěnovice vyjádřila i k dalším žalobcovým námitkám, když uvedla, že pro účely prodeje byl z pozemku p. č. X oddělen pozemek p. č. XD a p. č. XC oba v k. ú. X. Oddělené pozemky byly prodány dvěma stávajícím nájemníkům. Prodej i smlouvy o smlouvách budoucích kupních byly schváleny zastupitelstvem obce Štěnovice usnesením č. 6/2017 dne 1. 11. 2017. Věcné břemeno zřízené v původním rozsahu tak nyní nepřiměřeným způsobem ovlivňuje i práva dalších osob. Skutečnou potřebu přístupu žalobce je možné definovat rozsahem cca 61 m². Obci Štěnovice není jasné, proč žalobce považuje omezení věcného břemene za hrubý zásah do jeho práv. Své právo po požadovaném zúžení bude moci vykonávat v naprosto stejném rozsahu jako předtím a jeho možnost dostat se na pozemek ve vlastnictví žalobce nebude nijak dotčena či změněna. Zamýšlené oplocení vjezdu se žalobce nijak nedotkne, jelikož vjezd zůstane ve stejné podobě, jak je z hranice zamýšleného oddělení pozemku jasně patrné.
23. K námitce zamítnutí odkupu části pozemku p. č. X obec Štěnovice uvedla, že prodejem části tohoto pozemku by došlo k výrazné komplikaci či znemožnění přístupu na pozemek p. č. XE v k. ú. X. Tento vstup tvoří rezervní možnost vjezdu do celého areálu. Obec Štěnovice uvedla, že po právní stránce se v tomto případě jedná o situaci předvídanou dle § 1299 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterého *„při trvalé změně vyvolávající hrubý nepoměr mezi zatížením služebné věci a výhodou panujícího pozemku nebo oprávněné osoby se vlastník služebné věci může domáhat omezení nebo zrušení za přiměřenou náhradu.“*
24. Žalovaný vydal dne 5. 11. 2020 rozhodnutí, č. j. PK-RR/4110/20, sp. zn. ZN/490/RR/20, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný došel k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je nepřezkoumatelné. K žádosti o vydání územního rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dělení nebo scelování pozemků totiž nebylo připojeno stanovisko orgánu územního plánování a celková situace v měřítku katastrální mapy včetně parcelních čísel se zakreslením požadovaného dělení pozemku s vyznačením přístupu z veřejné komunikace ke všem pozemkům. V řízení dále nebylo prokázáno a v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněno, zda záměr dělení pozemku p. č. X splňuje podmínku, aby po rozdělení pozemku oba pozemky byly přímo napojeny na veřejnou komunikaci.

25. Správní orgán I. stupně poté zahájil nové projednání věci a doplnil spisový materiál v intencích pokynů žalovaného sdělených mu v jeho rozhodnutí. Žalobce v tomto řízení podal námitky, v nichž se držel již v minulosti uvedené argumentace.
26. Dne 22. 1. 2021 vydal správní orgán I. stupně územní rozhodnutí č. 299, č. j. výst. OŠ/299/20/17, sp. zn. stav. 20/1377, jímž znovu rozhodl o dělení pozemku dle žádosti podané obcí Štěnovice a stanovil pro toto dělení podmínku.
27. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 8. 2. 2021 odvolání, jež doplnil odůvodněním odvolání ze dne 15. 3. 2021. Poukázal na již dříve deklarovaný nezákonný záměr obce Štěnovice, a to zmenšení věcného břemene. Odkázal na závazné stanovisko orgánu územního plánování, ve kterém je výslovně konstatován záměr obce Štěnovice zmenšit rozsah věcného břemene žalobce. Dosáhnout změny rozsahu věcného břemene lze však jen možnostmi upravenými zákonem, žalobce má za to, že tímto způsobem se obec Štěnovice snaží obejít zákon. Žalobce podotkl, že obec Štěnovice některé pozemky v areálu prodala, žalobci však prodej pozemku odmítla. Prodejem pozemku žalobci by obec získala finanční prostředky, vyřešila by problém s věcným břemenem a také by zamezila zbytečnému nejen vynakládání finančních prostředků, ale i času a práci dotčených subjektů. Počinání obce Štěnovice je zcela evidentně v rozporu s péčí řádného hospodáře. Je nepochybné, že pokračováním takového řízení bude docházet k dalšímu navyšování zbytečných výdajů, kterých se žalobce hodlá domáhat. Na žalobce se obrátil právník obce Štěnovice s návrhem na uzavření dohody o omezení věcného břemene za účelem předejití soudních sporů. Rozsah věcného břemene v nabídnuté dohodě odpovídá přesně omezení, se kterým je uvažováno v tomto řízení. Z toho je dle žalobce zřejmé, co je skutečným záměrem navrhovatele i to, že tento záměr je nezákonný.
28. Ve vyjádření ze dne 18. 3. 2021 obec Štěnovice uvedla mimo již zmíněnou argumentaci, že chce pouze dosáhnout toho, aby byla žalobcem využívána jen ta část pozemku p. č. X, kterou k účelu ve věcném břemeni deklarovanému skutečně potřebuje. Není jasné, v čem žalobce spatřuje obcházení zákona. Aby bylo možné obsah věcného břemene nějak změnit, musí být jasně definován rozsah nový, čehož lze dosáhnout jedině tím, že se potřebná část pozemku oddělí geometrickým plánem. Obec Štěnovice souhlasila s tvrzením, že věcné břemeno lze změnit pouze ze zákonných důvodů, ostatně tyto důvody opakovaně jasně deklaruje.
29. Žalovaný vydal dne 19. 4. 2021 rozhodnutí č. j. PK-RR/1500-21, ve kterém odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání žalobce. Jak již uvedl ve svém předešlém rozhodnutí, rozsah práv z věcného břemene nebude dělením pozemku nijak dotčen. Rozhodnutím o dělení pozemku nemůže dojít ke zmenšení nebo zrušení věcného břemene. Rozdělením pozemku bude věcné břemeno žalobce zapsáno jak ke zbývajícím částem pozemku p. č. X, tak i k oddělenému pozemku p. č. XA. Žalovaný konstatoval, že zmenšení či zrušení věcného břemene lze docílit pouze na základě dohody vlastníka pozemku p. č. X, p. č. XA a vlastníka pozemku p. č. XB, jelikož věcné břemeno

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

je vztažené k přístupu na pozemek nikoliv k osobě žalobce. V případě, že nedojde k dohodě těchto stran, má každá strana právo obrátit se na soud, který může rozsah věcného břemene změnit. Obec Štěnovice sice uvedla, že chce řešit rozsah věcného břemene, tato věc ale v tomto řízení nebyla řešena. Obec Štěnovice má pouze „připravený prostor“ pro jednání se žalobcem, což již dle vyjádření žalobce v odvolání učinila. Záměr uvedený ve výroku závazného stanoviska nic nemění na rozsahu věcného břemene. Závazné stanovisko je pouze podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, uvedením důvodu dělení pozemku pouze správnímu orgánu I. stupně říká, že bylo vydáno závazné stanovisko pro stejný účel, jako je podaná žádost o územní rozhodnutí.

30. Toto rozhodnutí žalovaného zrušil Krajský soud v Plzni svým kasačním rozsudkem, neboť shledal, že ve správním spise absentují podklady, které by svědčily o druhu a rozsahu věcného břemene, jímž je pozemek X zatížen, a jež by poskytl podporu právním úvahám žalovaného o tom, že rozdělením pozemku X nedojde k zániku či omezení dosavadního rozsahu tohoto věcného břemene. Soud totiž konstatoval, že právně ani věcně není vyloučeno, aby určité věcné břemeno svědčící žalobci bylo konstruováno tak, že nově oddělovaný pozemek jím zatížen nebude, nebo alespoň ne v tom rozsahu, který správní orgány tvrdí. Bylo proto třeba doplnit správní spis o tyto listiny, aby mohly být úvahy, o které se napadené rozhodnutí opírá, přezkoumány, a to i s ohledem na námitky, které opakovaně vznáší žalobce.
31. V reakci na kasační rozsudek podepsaného soudu žalovaný v dalším průběhu řízení doplnil správní spis o následující listiny. Z kupní smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene uzavřené dne 20. 12. 2012 mezi žalobcem a obcí Štěnovice vyplývá, že jejím předmětem byl jednak převod pozemku p. č. XB o výměře 65 m² a budovy bez č. p. a č. e. na tomto pozemku se nacházející na žalobce, jednak zřízení věcného břemene spočívajícího v právu cesty a jízdy přes pozemek p. č. X k převáděnému pozemku p. č. XB ve prospěch žalobce. V listině se dále uvádí, že věcné břemeno je spojeno s vlastnictvím příslušných pozemků, zřizuje se na dobu neurčitou za jednorázovou úplatu splatnou při podpisu smlouvy. Součástí smlouvy je i geometrický plán pro rozdělení původního pozemku p. č. XF na pozemek p. č. XG a převáděný pozemek p. č. XB. Z listiny nazvané Návrh na zahájení řízení o povolení vkladu vlastnického práva a práva odpovídajícího věcnému břemeni do katastru nemovitostí se podává, že dne 20. 12. 2012 byl Katastrálnímu úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálnímu pracovišti Plzeň-jih podán žalobcem a obcí Štěnovice návrh na provedení vkladu vlastnického práva žalobce k pozemku p. č. XB a na něm se nacházející budově a na provedení vkladu práva odpovídajícího věcnému břemeni práva cesty a jízdy zatěžující pozemek obce Štěnovice p. č. X ve prospěch nově vzniklého pozemku p. č. XB. Z výpisu z katastru nemovitostí vztahujícímu se k pozemku p. č. X pak vyplývá, že tento pozemek je zatížen mj. věcným břemenem cesty a jízdy pro pozemek p. č. XB, a to na základě smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 20. 12. 2012. Do správního spisu byl konečně zařazen i Návod pro správu katastru nemovitostí ve znění dodatku č. 1 ze dne 27. 7. 2017, č. j. ČÚZK-08960/2017-22, z něhož žalovaný upozorňuje na čl. 5.2.1.1, podle něhož v případě vzniku nového pozemku, nedokládá-li listina, jejíž součástí je geometrický plán, něco jiného, zapíše se údaje u nově vzniklé parcely shodné s údaji evidovanými u dosavadní parcely, veškerá práva vyplývající z listiny.
32. Následně žalovaný oznámil účastníkům řízení pokračování v řízení a vyzval je k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Tuto možnost nikdo nevyužil a žalovaný dne 22. 4. 2022 vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobcovo odvolání proti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Posouzení věci

33. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
34. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vyšel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a respektoval svou vázanost uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
35. Žaloba není důvodná.
36. Podaná žaloba se v podstatné míře shoduje se žalobou, kterou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2021. I ona tedy obsahuje tři žalobní body, v jejichž rámci uplatnil žalobce námitky týkající se porušení svých procesních práv ve správním řízení, nesprávného právního posouzení věci a konečně i nepřezkoumatelnosti.
37. S ohledem na koncepci žaloby soud především konstatuje, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004-52). Z toho vyplývá, že pokud se žalobce při formulaci svých žalobních bodů spokojí s toliko obecnými tvrzeními či obecnými odkazy na právní předpisy, aniž by své námitky dostatečně konkretizoval, nemůže mu správní soud poskytnout jiný než opět jen obecný přezkum napadeného rozhodnutí v intencích uplatněných žalobních bodů, jejichž mezemi je soud podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. vázán.
38. Soud se v logice přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu nejprve zabýval otázkou jeho nepřezkoumatelnosti, byť ji žalobce uplatnil až jako v pořadí poslední. Je tomu tak proto, že pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, znamenalo by to kasaci napadeného rozhodnutí bez dalšího, neboť by je coby nepřezkoumatelné nebylo možno podrobit přezkumu optikou dalších žalobních bodů.
39. Žalobce svou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odůvodňuje tím, že žalovaný napadené rozhodnutí „náležitě neodůvodnil“, aniž by však toto své tvrzení jakkoli blíže rozvedl či konkretizoval. Není tak zřejmé, v čem konkrétně žalobce shledává vadu nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podoba tohoto žalobního bodu je tak příkladem uplatnění žalobního bodu v natolik obecné až zcela vágní podobě, že jím nelze iniciovat než obdobně obecný přezkum napadeného rozhodnutí.
40. Náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí vyplývají zejména z § 68 odst. 3 věty první správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

41. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nevykazuje z hlediska přezkoumatelnosti svého odůvodnění žádné deficity. Žalovaný v něm odůvodnil svůj výrok, kterým zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. Zabýval se odvolacími námitkami žalobce a tyto rovněž přezkoumatelným způsobem vypořádal. Žalovaný přitom popsal úvahy, na jejichž základě dospěl ke svým závěrům o nedůvodnosti uplatněných odvolacích námitek.
42. Tento žalobní bod proto není důvodný. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
43. Druhý žalobní bod se týkal porušení práva na spravedlivý proces, které žalobce spatřuje v tom, že žalovaný i prvoinstanční správní orgán při posuzování návrhu na vydání územního rozhodnutí postupovaly v rozporu se zákonem, neboť schválily záměr, kterým je omezení věcného břemene, jež ve prospěch žalobce vázne na pozemku p. č. X.
44. K tomu soud poznamenává, že záměr spočívající v omezení rozsahu žalobcova věcného břemene váznoucího na pozemku p. č. X, byl deklarován již v žádosti o vydání rozhodnutí o dělení pozemků, který podala obec Štěnovice, tj. osoba zúčastněná na řízení správnímu orgánu I. stupně dne 24. 7. 2020. Právě z obsahu této žádosti byl tento záměr převzat i do závazného stanoviska orgánu územního plánování, tedy Městského úřadu Přestice, vydaného dne 9. 12. 2020, sp. zn. OVÚP/31024/RYP, č. j. PR-OVÚP-RYP/111006/2020. Záměry osoby zúčastněné na řízení pak ve zcela srozumitelné formě shrnuje její vyjádření ze dne 7. 10. 2020, jež bylo předloženo správnímu orgánu I. stupně dne 8. 10. 2020. V něm osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že věcné břemeno ve formě práva cesty a jízdy k pozemku p. č. XB ve vlastnictví žalobce bylo zřízeno v nepřiměřeně širokém rozsahu, když zatěžuje celý pozemek p. č. X o rozloze 5 589 m², přestože pro příjezd na žalobcův pozemek je využívána jen jeho nepatrná část. Osoba zúčastněná na řízení má proto v úmyslu oddělit od pozemku p. č. X právě tu část, jež slouží k žalobcově potřebě přístupu k jeho pozemku (ve vyjádření se hovoří o rozsahu asi 61 m²), a s takto zmenšeným pozemkem p. č. X pak dále nakládat již bez toho, aby byl tento pozemek zatížen věcným břemenem ve prospěch žalobce.
45. Je třeba konstatovat, že tento záměr sám o sobě není nezákonný. Pokud je postaveno na jisto, že skutečně rozdělením pozemků nedojde ke zkrácení žalobcových práv plynoucích z věcného břemene, jímž je v jeho prospěch (resp. ve prospěch jeho pozemku) zatížen pozemek p. č. X, respektive, že tímtéž věcným břemenem bude v adekvátním rozsahu zatížen i oddělením nově vzniklý pozemek označený jako p. č. XA, nemohou být žalobcova práva v tomto směru napadeným rozhodnutím dotčena. Nelze totiž nevidět, že případné omezení věcného břemene, např. tak, že by toto již zatěžovalo jen nově vzniklý pozemek p. č. XA a nikoli již pozemek p. č. X, by bylo věcí až dalšího právního postupu osoby zúčastněné na řízení, tj. vlastníka těchto pozemků, tedy obce Štěnovice. Ta by musela na tomto omezení věcného břemene buď najít shodu se žalobcem, nebo by o omezení věcného břemene musel rozhodnout soud v civilním řízení. Každopádně by takové omezení věcného břemene nebylo bezprostředním důsledkem napadeného rozhodnutí. To ostatně nerozporuje ani žalobce, když ve své žalobě uznává, že „Samozeřejmě dělením pozemku věcné břemeno zůstane na oddělené části pozemku i na původním pozemku, ale záměrem obce, který žalobci prezentuje pan starosta jako představitel obce, je následně tento oddělený pozemek oplotit a tím fakticky omezit věcné břemeno na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pozemku parc. č. X, protože po tomto pozemku by se již žalobce ke svým nemovitostem nedostal.“ I žalobce tedy akceptuje, že samotným oddělením části pozemku by ke zmenšení rozsahu věcného břemena, které t. č. tíží pozemek p. č. X ve prospěch žalobceva pozemku p. č. XB nedošlo, neboť by totožné věcné břemeno tížilo i oddělený pozemek p. č. XA. Žalobce tedy svou výhradu směřuje vůči až dalším potenciálním krokům vlastníka, ať už faktickým (hrozba oplocením pozemku p. č. XA), nebo právním (snaze o omezení věcného břemene, které bude nadále zatěžovat pozemek p. č. X nad rámec žalobcovy potřeby přístupu k jeho pozemku p. č. XB, prostorově vyjádřené pozemkem p. č. XA).

46. To je však posun, který žalobní argumentaci vynáší mimo meze přezkumu, jenž může soud poskytnout v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. V něm soud přezkoumává jen samotné rozhodnutí, resp. jeho výroky (srovnej § 75 odst. 2 s. ř. s.), nikoli eventuality dalšího vývoje situace v závislosti na rozhodnutí či záměrech účastníků či dokonce třetích osob. Jak správně poukázala ve svém vyjádření k žalobě obec Štěnovice, již dnes by mohla pozemek ve svém vlastnictví p. č. X oplotit (případně oplotit kteroukoli jeho část), takže oddělení části pozemku, jež bude nadále zatížena tímtež věcným břemenem, na této její možnosti nic nemění. Z těchto hledisek eventuálního dalšího postupu vlastníka pozemku p. č. X (a odděleného pozemku p. č. XA) však nelze přezkum žalobou napadeného rozhodnutí provádět.
47. Kromě toho soudu není zcela jasná konstrukce, v níž samotný další právní záměr vlastníka oddělené části pozemku, který sám o sobě bude nezbytně podléhat dalšímu jednání (ať už v podobě negociace se žalobcem, nebo v podobě soudního řízení, což ani žalobce nespornuje), může znamenat porušení žalobceva práva na spravedlivý proces v územním řízení o dělení pozemků. Právem na spravedlivý proces se obvykle chápá komplex procesních práv účastníka příslušného řízení zajišťující, že tento účastník může v daném řízení řádně uplatňovat svá práva. Žalobce však v žalobě netvrdí porušení jakéhokoli svého procesního práva. Soud je však vymezením žalobního bodu vázán (arg. „přezkoumá v mezích žalobních bodů“ v § 75 odst. 2 s. ř. s.) a není oprávněn za žalobce jednotlivé argumenty domýšlet či dokonce sám pátrat po tom, zda obecně formulovaná námitka žalobce nebyla nějakým, v žalobě neoznačeným, postupem správního orgánu naplněna.
48. Naráží-li pak žalobce ve své žalobě a posléze zejména v replice k vyjádření žalovaného na závazné stanovisko vydané orgánem územního plánování, Městským úřadem Přeštice ze dne 9. 12. 2020, č. j. PR-OVÚP-RYP/111006/2020, v tom směru, že jím byl „*potvrzován deklarovaný nezákonný záměr navrhovatele, a to zmenšení věcného břemene*“, pak je třeba konstatovat následující. Absence závazného stanoviska orgánu územního plánování podle § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona vydaného dle § 96b stavebního zákona, byla jedním z důvodů, pro které bylo v pořadí první územní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 8. 2020 zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 11. 2020 rozhodnutí, č. j. PK-RR/4110/20, sp. zn. ZN/490/RR/20. Žalovaný tehdy dovodil, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky § 96b odst. 1 písm. e) stavebního zákona, za nichž by bylo možné vydat územní rozhodnutí o dělení pozemků i bez závazného stanoviska vydaného orgánem územního plánování (ten k záměru na žádost obce Štěnovice vydal pouze sdělení ze dne 26. 2. 2018, č. j. PR-OVÚP-RYP/5282/2018, v němž konstatoval, že nejde o záměr představující změnu v území a že je v souladu s územním plánem a úkoly územního plánování, pročez se závazné stanovisko nevydává). V následujícím průběhu řízení opatřila a předložila žadatelka- obec Štěnovice- již závazné stanovisko Městského úřadu Přeštice (to tedy nebylo vydáno samotnou žadatelkou, obcí Štěnovice, jak tvrdí žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného) ze dne 9. 12. 2020, v němž tento orgán územního plánování

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konstatoval záměr dělení pozemku spočívající ve zmenšení věcného břemene zatěžujícího pozemek p. č. X (textace zjevně vychází ze žádosti ze dne 27. 4. 2020) a uvedl, že tento záměr je přípustný za podmínky jeho realizace dle příslušného geometrického plánu a toho, že využití všech částí pozemku se nebude měnit a zůstane stávající. Je však mylné z tohoto závěru závazného stanoviska dovozovat, že orgán územního plánování potvrdil „nezákonný záměr“, jak uvádí žalobce. Především není vůbec úkolem orgánu územního plánování jakkoli posuzovat další záměry vlastníka pozemku při jeho dělení. Kompetence orgánu územního plánování se v tomto směru vyčerpává tím, co stanoví § 96b odst. 3 stavebního zákona, podle něhož: „*V závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.*“ Z citace je zjevné, že orgán územního plánování v závazném stanovisku dle § 96b stavebního zákona řeší toliko soulad záměru (kterým je ovšem konkrétní dělení pozemku, nikoli případné další záměry vlastníka děleného pozemku s rozdělenými pozemky) z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Jedině těmito hledisky se záměr před vydáním tohoto závazného stanoviska posuzuje, což reflektuje i odůvodnění závazného stanoviska vydaného v projednávaném případě. Orgán územního plánování v něm konstatuje, že přezkoumal soulad záměru s politikou územního rozvoje České republiky, jež záměr v jím dotčeném území neřeší, záměr se věcí řešených v politice územního rozvoje České republiky nedotýká. Územní plán obce Štěnovice je pak v souladu se Zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje, proto byl záměr posuzován z hlediska souladu s územním plánem. Při tomto zkoumání vzal orgán územního plánování v potaz, že pozemek p. č. X se nachází v zastavěném území obce Štěnovice v ploše stavu se stanoveným způsobem využití „Plochy výroby a skladování V“. S ohledem na to, že i nadále budou oddělené části předmětného pozemku užívány stávajícím způsobem, navržené dělení pozemku není v rozporu s územním plánem. Proto Městský úřad Přeštice coby orgán územního plánování neshledal, že by byl navrhovaný záměr v rozporu s hlediskem naplnění cílů a úkolů územního plánování, pročez je tento záměr přípustný. Jinými slovy řečeno, orgán územního plánování se vůbec nezabýval dalším záměrem vlastníka pozemku p. č. X s oddělenou částí pozemku či s jeho zbylou částí, jmenovitě záměrem následně omezit věcné břemeno tížící (zbylý) pozemek p. č. X, protože mu to ani nepříslušelo. Tím méně se pak mohl orgán územního plánování zabývat zákonností takového záměru. Tyto otázky jsou zcela mimo jeho kompetenci.

49. Z těchto důvodů soud konstatuje, že deklarovaný záměr obce Štěnovice omezit rozsah věcného břemene, kterým je t. č. zatížen celý pozemek p. č. X tak, že z něj oddělí nový pozemek, který je nezbytný pro faktické naplnění účelu tohoto věcného břemene, a následně se bude dalším postupem snažit omezit věcné břemeno váznoucí na (zbylém) pozemku p. č. X, není v žádném případě nezákonný. Proto nemůže být jen tím, že správní orgány si tohoto záměru obce Štěnovice byly vědomy, a přesto vyhověly její žádosti o vydání rozhodnutí o dělení pozemku, porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.
50. Konečně se soud zabýval žalobním bodem nesprávného právního posouzení věci.
51. Soud především konstatuje, že žalovaný plně vyhověl závaznému právnímu názoru, který byl vysloven v předchozím kasačním rozhodnutí, když doplnil správní spis o listiny, jež jednak svědčí o druhu i rozsahu věcného břemene, kterým je zatížen pozemek p. č. X, a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jednak podporují i právní úvahy žalovaného ohledně vlivu oddělení části pozemku na existenci a rozsah tohoto věcného břemene. Doplnění správního spisu o Návod pro správu katastru nemovitostí bylo v dané souvislosti nadbytečné, neboť samotný způsob, jakým mají být mj. i věcná břemena v případě dělení zatíženého pozemku evidována v katastru nemovitostí, nijak neovlivňuje skutečnost, zda věcné břemeno bude zachováno, případně v jakém rozsahu (jde jen o zachycení této skutečnosti, jež má ale svůj původ jinde, v katastru nemovitostí), samozřejmě se však nejednalo o pochybení žalovaného.

52. Žalobce tvrdí, že nesprávné právní posouzení věci spočívá v tom, že správní orgány akceptovaly záměr žadatelky, obce Štěnovice, obejít zákon, neboť oddělení části pozemku p. č. X je činěno s úmyslem zmenšit věcné břemeno, které tento pozemek tíží.
53. Jak už soud ovšem shora konstatoval, nelze samotný záměr vlastníka pozemku omezit věcné břemeno, které tento jeho pozemek tíží, není ničím nezákonným. Pokud žalobce hovoří o snaze obejít záměrem o rozdělení pozemku p. č. X zákon, opomíná ale specifikovat, v čem konkrétně toto obcházení zákona má spočívat.
54. Vyjít je totiž třeba z toho, že podle § 1152 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku platí: *„Rozdělí-li se zatížená věc a postihuje-li věcné břemeno jen některý díl, zaniká na dílech ostatních.“* Z tohoto ustanovení vyplývá, že věcné břemeno, které tížilo rozdělovaný pozemek, zanikne jen tehdy, pokud bylo na původním pozemku reálně vymezeno (geometrickým plánem) a tato část netvoří ani část nově oddělovaného pozemku. Tak tomu ale v nyní projednávaném případě není. Z podkladů, které do správního spisu na pokyn Krajského soudu v Plzni vyjádřený v jeho kasačním rozsudku doplnil žalovaný, totiž jednoznačně vyplývá, že pozemek p. č. X je zatížen věcným břemenem cesty a jízdy ve prospěch pozemku p. č. XB, a to jako celek. Toto věcné břemeno vzniklo na základě úplatné smlouvy uzavřené mezi obcí Štěnovice a žalobcem dne 20. 12. 2012. Tyto údaje vyplývají i ze samotné smlouvy, která je nyní rovněž součástí správního spisu. Za takové situace již může soud právní úvahu žalovaného, podle níž samotným rozdělením pozemku p. č. X nedojde k zániku, ba ani k omezení (prostorovému ani věcnému) věcného břemena, jež tíží tento pozemek, potvrdit jako správnou a podloženou.
55. Tento závěr přitom v projednávané věci není třeba blíže zdůvodňovat, neboť jej koneckonců nesporně ani žalobce sám, jak plyne z jeho výše uvedené citace pocházející z žaloby. Nesprávným toto právní posouzení pak nečiní ani deklarovaný zájem vlastníka pozemku p. č. X a rovněž budoucího vlastníka odděleného pozemku p. č. XA, omezit věcné břemeno, jež bude ve prospěch pozemku p. č. XB tížit oba zmíněné pozemky tak, že nadále bude toto věcné břemeno tížit jen nově vzniklý pozemek p. č. XA, neboť právě v této části je výkon věcného břemena nezbytný pro vlastníka pozemku p. č. XB, tedy pro žalobce. Je tomu tak především proto, že jakékoli další kroky směřující k omezení či dokonce zániku věcného břemena váznoucího na pozemku X budou věci až dalšího právního postupu obce Štěnovice coby vlastníka tohoto (a nově vznikajícího) pozemku.
56. Pakliže ani žalobce výslovně nečiní sporným, že věcné břemeno zůstane jak na oddělené části pozemku, tak na původním pozemku, pak nemůže být sporným ani fakt, že pozemková služebnost může zaniknout jen v důsledku právem předvídaných důvodů. Kromě těch, které z povahy v projednávané věci spíše nepřipadají v úvahu (objektivní trvalá nemožnost jeho výkonu) zde vystupuje do popředí možnost omezení nebo zrušení věcného břemene soudem či dohodou. Ať tak či onak, samotné omezení nebo zrušení věcného břemene zatěžujícího pozemek p. č. X nebude přímým důsledkem rozdělení pozemků, o které jde v tomto řízení, ale až důsledkem dalších právních skutečností. Pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tedy žalobce míní zániku či omezení tohoto věcného břemene oponovat, bude mít možnost toto své stanovisko hájit a prosazovat: ať už negociací s obcí Štěnovice coby vlastníkem tohoto pozemku, nebo coby účastník soudního řízení. Naopak je nutno konstatovat, že oponentura vztahující se k možným dalším krokům obce Štěnovice směřující k omezení či zániku tohoto věcného břemene není namístě v nynějším řízení, protože to se této otázky nedotýká a není (a ani nemůže být) v něm řešena. Tuto skutečnost lze přitom ilustrovat jednoduše tím, že obci Štěnovice nic nebrání snažit se o omezení či zrušení tohoto věcného břemene již nyní, např. tak, aby napříště tížila jen definovanou, geometrickým plánem určitým způsobem vymezenou, část pozemku p. č. X. Rozdělení tohoto pozemku proto ani není nezbytným předpokladem k omezení věcného břemena jej tížícího.

57. Nelze proto se žalobcem souhlasit, pokud tvrdí, že správní orgány vydaly v projednávané věci rozhodnutí, jež schvalují nezákonný záměr, tedy zmenšení věcného břemene, které vážne na pozemku p. č. X. Správní orgány totiž v projednávané věci toliko vydaly územní rozhodnutí o dělení uvedeného pozemku, přičemž věcné břemeno tížící tento pozemek ve prospěch žalobcem vlastněného pozemku p. č. XB bude nadále tížit oba pozemky, jak p. č. X, tak pozemek nově vzniklý p. č. XA, a to ve zcela stejném rozsahu, jako je tomu dosud.
58. Žalobcovy námitky týkající se hospodárnosti předchozího postupu osoby zúčastněné na řízení a postupu při prodeji sousedních pozemků jiným občanům obce, jež jsou obsaženy v žalobě, zcela zjevně vybočují z mezí přezkumu napadeného rozhodnutí v rámci řízení o žalobce proti rozhodnutí správního orgánu a soud není oprávněn je vypořádat. Pokud má žalobce za to, že byl postupem obce Štěnovice diskriminován či jinak majetkově poškozen, je na něm, aby svá práva hájil v k tomu příslušném řízení. Soudní řízení správní o žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti územnímu rozhodnutí o dělení pozemků, však takovým řízením není.
59. Konečně soud uvádí, že nepřehlédl žalobcem uváděné citace právních předpisů v závěru žaloby [§ 90 stavebního zákona, § 90 odst. 2 stavebního zákona, § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., § 12 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb.], ale k těmto citacím se neváží žádná skutková tvrzení, a není proto jasné, kam jejich uvedením žalobce přesně směřuje. S ohledem na chybějící skutkovou argumentaci nemohou tyto citace samy o sobě konstituovat žalobní bod. Žalobce však ani netvrdí, že některé z těchto ustanovení mělo být žalovaným či správním orgánem I. stupně porušeno. Proto se soud touto částí žaloby blíže nezabýval.

Závěr a náklady řízení

60. Soud shledal, že žalobní body, kterými žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí, nejsou důvodné. Proto žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
61. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

62. Výrokem III. tohoto rozsudku konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněných na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. „*Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.*“ V projednávaném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jí ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Z toho důvodu soud ve výroku III. rozhodl, že osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, XF 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopadu 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu